

“ челоуѣкъ-атъ, отъ земленый-атъ нашъ мал-
“ кій шаръ, за да покаже неговый-атъ мысль и
“ своя-та благодѣть? и мигаръ въ смертно-то
“ токмо мѣсто е можилъ да разсѣе животъ-
“ атъ? най малка-та океанова капка, полна съ
“ животны отправляющися камъ насъ; между
“ толико звѣзды кои-то отъ горѣ ни патувать
“ неще ли има нѣкое нещю ради насъ? Какво?
“ божественна-та премудрость и преблагость
“ токмо между насъ да существува! а пакъ въ
“ бланстателны-те и безчисленни оныя шарове,
“ и въ тия безконечны свѣтлы мѣста отъ
“ кои-то ся обыколяватъ, и кои-то нито обла-
“ цы, нито ноци никогда не могатъ да ги умра-
“ чать ще да е едно безконечно праздно и вѣч-
“ но несуществованіе!

“ Ако мы, кои-то нищо на себе не сме да-
“ ли, смѣяли бѣхме да положиме предѣли на си-
“ ла-та отъ кои-то все сме приели, можехме да
“ вѣруваме че мы ся намираме въ предѣли-те на
“ нейно-то царство, гдѣ-то животъ-атъ съ смер-
“ ть-та ся бори, и невинность-та съ мучител-
“ ство-то!

“ Несумнѣнно негдѣ существува нѣкое мѣ-
“ сто гдѣ-то добродѣтель-та приема свое-то на-